

antages at have været Udvalgets Tanke, nemlig, at en af en Kommunedommer foretagen Mægling i en af ham behandlet Sag, gør anden tvungen Mægling overflødig. —

I § 259 foreslaas indrettet een Forligskommission for hver Underretskreds, og i Tilslutning hertil gøres i § 260 for Underretssagers Vedkommende de almindelige Værnetingsregler anvendelige ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om, ved hvilken Forligskommission Indklagede er pligtig at møde. Den nugældende Regel, hvorefter Forligsmægling altid skal foretages i den Kreds, hvori Indklagede har sin Bolig, uden Hensyn til, hvor det eventuelle Søgemaal skal anlægges, er i indre Modstrid med Værnetingsreglerne, idet disses Øjemed til en vis Grad derved modarbejdes. Det vil f. Eks. være urimeligt, om den Hotelvært, som ifølge § 140 har Ret til at sagsøge den rejsende, der forlader Hotellet uden at betale, ved den Ret, i hvis Kreds Hotellet ligger, skulde være nødt til at begynde Sagen med Forligsmægling ved den bortrejstes maaske fjernliggende Hjemsted her i Landet. — Naar det i § 260 bestemmes, at en Part, der bor udenfor den Retskreds, hvori Forligsmæglingen skal foregaa, kan lade en hvilken som helst god Mand — altsaa ogsaa en Sagfører — møde for sig, er dette i det væsentlige overensstemmende med den gældende Regel i Pl. 31. Dec. 1823. —

I § 261 bestemmes, at et og samme Dokument kan benyttes som Forligsindkaldelse og Stævning. Ved denne Regel, der svarer til den for Sø- og Handelsretten for Tiden gældende (L. 19. Febr. 1861 § 19), spares Tid og Besvær. Paa den anden Side maa det nuværende Aftensvarsel i Kjøbenhavn og Købstæder og 4 Dages Varsel paa Landet anses for lovlig kort, hvorfor Varslet her foreslaas forlænget til henholdsvis 3 Dage og en Uge eftersom Indklagede bor i eller udenfor Retskredsen. Efter Paragraffens Regler vil man, hvis f. Eks. Torsdag er almindelig Mødedag for Forligskommissionen, Mandag almindelig Retsdag for vedkommende Underret, og Indklagede bor i Underretskredsen, ved en om Mandagen forkyndt Stævning kunne indkalde til Forligsmægling om Torsdagen og til — hvis Forlig ej forinden er opnaaet — Retsmøde den følgende Mandag.

Reglen i 1ste Stykke af § 262 tilsigter at raade Bod paa den ikke sjældent fore-

kommende Urimelighed, at en Person, der har indkaldt en anden for Forligskommissionen — af Ligeegyldighed, Forglemmelse eller endog forsætlig — uden videre udbliver og derefter intet videre foretager, idet han stoler paa, at Indklagede, der har mødt forgæves, ikke har Lyst til at gøre sig den Ulejlighed at sagsøge ham til Erstatning. —

Efter Reglen i § 262, 2det Stykke, sammenholdt med § 246, vil Forholdet blive det, at Ikke-Opfyldelse af Forligsmæglingspligterne aldrig faar lovbestemt Indfyldelse paa Procesomkostningerne, samt at den Part, der uberettiget sender Fuldmægtig, altid faar en Bøde, hvis Sagen naar til Dom. Da Parterne jo nu for Tiden kunne dispensere hinanden fra Pligten til personligt Møde, bl. a. ved begge uberettiget at møde ved Fuldmægtig, bliver altsaa for saa vidt Pligten til personligt Møde uden for Kjøbenhavn udvidet. Paa den anden Side risikerer en Part ved uberettiget at sende Fuldmægtig ikke andet og mere end en Bøde, altsaa ikke Paalæg af Procesomkostningerne og ej heller Sagens Afvisning.

§§ 279 m. fl. De af Justitsministeren i forrige Samling stillede Forslag om, som Regel at lade Edfæstelsen gaa forud for Afhøringen, ere her optagne.

§ 455. I Nr. 3, der angaar Udlæg uden Dom i Henhold til Panteobligationer, er optaget en Betingelse med Hensyn til Forfaldsgrunden, der er stemmende med den gældende Regel i Lov 29. Marts 1873 § 15, men som ikke fandtes i det i forrige Samling forelagte Forslag. Henset til den Magt, som Kreditorer — efter hvad Erfaringen viser — have til, i Panteobligationer at faa optaget Vilkaar til deres Fordel, og bl. a. alle mulige Forfaldsgrunde, maa det nemlig befrygtes, at Adgangen til at gøre Udlæg i Henhold til en Panteobligation vil blive misbrugt, naar ikke den hidtil gældende Begrænsning med Hensyn til Forfaldsgrunden oprettholdes.

§ 479. I 2det Stykke er Udtrykket „Rekvirentens juridiske Konsulent“ ombyttet med det tydeligere Udtryk: „Rekvirentens Sagfører“.

§ 485. Der er i denne Paragrafs 1ste Stykke foretaget nogle Smaaændringer til